

Cherish Menzo, Frascati Producties

Jezebel

VERVREEMDENE VIDEO HONEY

Kester Freriks

6 november 2019

Gezien op 5 november 2019, Theater Frascati, Amsterdam

Ze komt op met een glinsterende, blinkende *lowrider*. Ze is gehuld in een bontmantel. Langzaam laat ze zich op de grond glijden en kruipt naar de voorkant van het podium. De vrouw lijkt anoniem en dat is ook de bedoeling. We zien een gouden ketting, extreem lange nagels, de korte bontjas laat haar benen zien. Dit is de voorstelling *Jezebel* van Cherish Menzo door Frascati Producties. Met een eerdere, kortere versie won ze de Fringe Award 2019.

Allereerst: het is een schitterende dansvoorstelling, vol details en dramatische momenten die zowel bewondering als verwarring oogsten. Menzo verwijst met haar performance en uitdagende bewegingen naar de *video vixens* uit de jaren 1990 tot ver in 2000, gekleurde vrouwen die, schaars gekleed en voluptueus, dansen in hiphop- en rapvideo's ter meerdere eer en glorie van de rappers zelf. Ze heten ook *hip hop honey* of *video girl*.

Deze video's zijn niet vrouwvriendelijk, er bestaat dan ook veel kritiek op. Sommige vrouwen uit de zwarte gemeenschap 'voelen zich alsof ze worden opgegeten en dienst doen als object in een mannenfantasie', aldus een van hun woordvoerders, Audre Lorde, in *Journal of Black Studies* (2010). De titel *Jezebel* verwijst naar de echtgenote van de Israëlitische koning Achab, die na de dood van haar man werd achtervolgd met haatcampagnes, terwijl ze een liberale overtuiging huldigde. We hebben het over ca. 800 v.Chr.

De voorstelling is aanklacht en poëzie tegelijk. Nadat de performer zich pal voor het publiek uit haar jas opricht, toont ze haar extreem lange, zilverkleurige nagels en filmt een camera haar mond. Op een scherm tegen de achterzijde zien we groot geprojecteerd hoe ze haar mond opent, weer sluit, haar tong erotisch over haar tanden en lippen beweegt, zuigbewegingen maakt. Het is niet gering. Daarna maakt ze heftige, verleidelijke bewegingen met haar lichaam, rug naar de zaal; ze bukt en buigt, is inmiddels zonder bontjas maar in rood latex, schaars gekleed. Er zit niet alleen protest in haar voorstelling, integendeel, ze laat zien dat de stereotype van *black female* ook een kracht is, zoals Menzo zei in een interview in *Het Parool*: 'Vrouwelijke rappers gebruiken de codes van de video vixens in hun voordeel: making money als een soort emancipatie.'

De jury van de Fringe Award noteerde destijds: 'Menzo laat zien dat ze een zeer sterke performer is, die moeiteloos kan wisselen van vrouwelijk naar mannelijk en dierlijk. Ze is betoverend en houdt je elke seconde vast.' Dat mannelijke en dierlijke is een sterke kracht: op een gegeven moment zingt ze een indrukwekkend rapsong, maar we horen een diepe mannenstem, ze playbackt dus. Dat scheidt verwarring voor de kijker, want opeens kloppen uiterlijk en stem niet met elkaar. Ondertussen heeft ze in een wild gebaar de lange nagels van zich afgegooid.

Componist Michael Nunes maakt een schitterende soundscape, dreigend en heftig. En zo is de hele performance van Menzo: op de grens van dreiging en verleiding, van vervreemding en verleidelijkheid. Een echt statement maakt Cherish Menzo niet, en dat is goed; ze dwingt je voor alles na te denken over je eigen manier van denken in stereotypen.

Daar gebruikt ze de stijl van de hip hop honeys voor, alleen dat woord is al veelzeggend genoeg. En dan mag ik een groots moment niet vergeten: ze hult zich op gegeven moment in een zilverkleurig kostuum, dat op ingenieuze wijze vol lucht stroomt en dan is zij net een stripfiguur, dik en rechthoekig. Nu zijn alle vrouwelijke contouren verdwenen. Dan betrap je je erop: ons kijken is op extreme wijze voorgeprogrammeerd. We verwachten van een danseres of model vrouwelijke lijnen, maar die ontnemt ze ons.

Foto: Annelies Verhulst

ELDERS

Nog geen andere recensies